

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kong Harald og Ansgar. Rim-Blade af Danmarks Kirke-Bog til Jubel-Aaret

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 31. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_436A-txt-shoot-idm1982.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

32 Dog, først i Himlen faae vi Ro,
End skulde prøves haardt min Tro:
Sig reiste En af Konge-Blod
Mod Danmarks Hedrik Eiegod,
Og fik, af Vikinger paa Hav,
Saa frygteligt et Følgeskab,
At skiøndt, i Land, hvor Slaget stod,
Der kæmpedes med Løve-Mod,
For Kongens Liv og Rigets Vel,
Saa havde Fienden dog det Held,
At i det Blod-Bad reves hen
Kong Hedrik og hans gode Mænd;
Og Rigets Arving, *Hedrik Barn*,
Han faldt i slemme Skalkes Garn,
Som idelig ham foreholdt,
At Christendommen havde voldt,
Med Guders Vrede, Himlens Straf,
Som Danmark fælde Vægten af!
Nu laasedes da Kirke-Dør,
Hvor den stod vidt paa Gavlen før,
Thi *Huge Jarl* i Hede-By
Var Høvedsmand for Troppen ny,
Som skaffe vilde Landet Ro,
Ved Daare-Strid mod Sandheds-Tro,
Og som han Laas for Kirken slog,
Saa Præsten han af Landet jog!
Da klagede jeg Kirkens Nød
For Kongen, som den grunde bød,
For Ham, der taler, saa det skeer,
Og Fiende-Skaren høit beleer!
33 Han hørde mig, og førend jeg
Til Dane-Drotten kom paa Vei,
Mig giæstedt alt hans Sende-Bud,
Med Virak for de Christnes Gud!
Igien fik Hedeby sin Præst,
Ja, en fik *Ribe* snart dernæst,
Og, hvad man aldrig saae tilforn,
Nu Kirken fik et Klokke-Taarn,
Saa kimes kunde høit i Sky
Med Glædes-Kald fra By til By!
For *Huge Jarl* ei Nogen skjalt,
Han fredløs blev, saa halv om halv:
Uddreves bradt af Hedeby,
Og skulde Kongens Øine skye!
Men *Borkar Jarl*, den Dannemand,
Kun reddet, som af Ild en Brand,
Da, af det gode Hjertes Børn,
Der gjordes Bradd til Ulv og Ørn,
Han atter, som det faldt sig bedst,
Kom til at stande Kongen næst,
Og aldrig meer en Avinds-Mand
Brød Kirke-Fred i Dane-Land,
Saa jeg hensov i saligt Haab,
Om Grøde efter Dane-Daab!
Ja, med det Haab, som Herren gav
Den første Bisp, hvis Hyrde-Stav
Berørde Danmarks Grændse-Skiel,
Med *Ebbes* Haab om sjeldent Held;
Thi Fyr og Flamme var den Mand
34 For Plantelsen i Dane-Land,
Og raabde, end fra Gravens Bredd,
Til mig Modfaldne: vær ei rædd!
Hvad Fæste fik i Jord saa god,
Det rykkes aldrig op med Rod,
Og sank end baade Bul og Top,
Af Stubben groe igien de op,

Og i det sidste Hjerte-Skud
Der ruges Fugle-Unger ud,
Som bæere sjungende i Favn
Til Verdens Ende Herrens Navn!
Det var hans Spaadom, og mit Haab,
Skiøndt hørt ei blev mit høie Raab
Om Kronen prud, jeg stirred paa,
Til Øiet brast i dunkle Vraa!
O, søde Guddoms-Røst: far hen!
Og kom saa hid til mig igien!
Du misted da vel, ved min Synd,
I Tidens Løb din halve Fynd,
Saa rødmende jeg skal indgaae
Til meget Mindre end jeg saae!
Dog, Jesus! Herre! i din Haand
Befaler evig jeg min Aand!!